

*και τα δροσίζει.
 Και ποιος ξεκοίλιασε
 τη γυναίκα, το βρέφος και το σπίτι;
 Ένοχος δεν υπάρχει, καπνός.
 Ποιος έφυγε
 χτυπώντας πέταλα στις πλάκες;
 Κατάργησαν τα μάτια τους τυφλοί.
 Μάρτυρες δεν υπάρχουν πια, για τίποτε.»*

Μάνα του Αγνοούμενου

της Μαρτίσας Χατζηγιακουμή

Μάνα του αγνοούμενου Μάνα χαροκαμένη,
 που τόσα χρόνια καρτερείς το γιό σου ν'αγκαλιάσεις
 τώρα σου τον εφέρασιν να τον ενταφιάσεις

Εσύ που επερίμενες να τον γλυκοφιλήσεις
 τώρα σου τον εφέρασιν να τον νεκροφιλήσεις

Μα ποια ψυχή και ποια καρδιά τώρα για να βαστάξει
 να μέν κηιάψει, να μην δερτεί, να μην αναστενάξει

Μα τόσα χρόνια καρτερείς μέσα στα βάσανά σου
 νάρτει η ώρα και η στιγμή νάρτει και λίγο βάλσαμο μέσα εις την καρδιά σου

Μάνα του αγνοούμενου, Μάνα μαυροντυμένη,
 Που τώρα χρόνια καρτερείς και χρόνια περιμένεις,
 Μάνα χαροκαμένη

Τριανταπέντε χρόνια καρτερείς, μάνα, για να γελάσεις
 για νάρτει ο γιός σου ο ακριβός να τον σφικταγκαλιάσεις

Μα τόσα χρόνια καρτερείς να τον σφικταγκαλιάσεις
 ένα καλήθι κόκαθα σου στείλιανε για να ενταφιάσεις

Ας όψουνται οι αίτιοι οι τρισκαταραμένοι
 που κάψαν τα βηλασάρια μας οι τρισκαταταραμένοι.

Έφεδρος στρατιώτης Γεώργιος Κυριάκου Χατζηγιάννης (Πηνιαής)

Η Εκκλησία του Αγίου Χαραλάμπους Νέου Χωρίου Κυθρέας στην Αγλαντζιά, που οι Νιοχωρίτες έκτισαν για να συνεχίσουν να τιμούν τον ποθιούχο άγιο του χωριού τους στην προσφυγιά, κήδευσε στις 18.2.2009 τα ιερά κόκκαλα του Γιώργου Χατζηγιάννη. Του έφεδρου στρατιώτη-ήρωα, που μέχρι το Φεβράριο του 2009 βρισκόταν στο κατάλογο των αγνοουμένων...

Ο Γιώργος Χατζηγιάννης, γέννημα και θρέμμα του Νέου Χωρίου Κυθρέας γεννήθηκε το Σεπτέμβριο του 1940. Ήταν παντρεμένος με τη Νίκη Γεωργίου με την οποία απέκτησαν μια κόρη, τη Μαρία.

Το 398 Τάγμα Πεζικού, όπου ανήκε ο Χατζηγιάννης, μετά από διάφορες επιχειρήσεις εναντίον των Τούρκων μετακινήθηκε στην περιοχή του χωριού Τζιάος. Όταν άρχισε η δεύτερη φάση της Εισβολής, το Τάγμα εξακολουθούσε να βρίσκεται στην περιοχή Τζιάους και οι άνδρες του επάνδρωναν φυλάκια της Εθνικής Φρουράς. Όπως διαπιστώθηκε, ο Γιώργος Χατζηγιάννης πέθανε ακαριαία από έκρηξη όπλου κοντά στο φυλάκιο όπου φρουρούσε.

Επικήδειο λόγος εκφώνησε ο Γενικός Διευθυντής του Υπουργείου Άμυνας δρ. Πέτρος Καρεκλής:

«Συγκεντρωθήκαμε σήμερα εδώ, για να αποτίσουμε φόρο τιμής και να απευθύνουμε ένα αργοπορημένο ύστατο χαιρε στον αγωνιστή και ήρωα της Ελευθερίας και της Δημοκρατίας, Γιώργο Χατζηγιάννη. Τριάντα πέντε χρόνια πέρασαν από την Τουρκική Εισβολή του 1974, όμως οι δραματικές επιπτώσεις της ακόμα βαραίνουν τον κυπριακό λαό. Η βαρβαρότητα του Πολέμου, αφήνει μέχρι σήμερα ανοικτές πληγές στο σώμα του λαού της Κύπρου. Μια ανοικτή και επώδυνη πληγή είναι αυτή των Αγνοουμένων μας. Κάποιων από αυτούς η τύχη εξακριβώνεται σιγά-σιγά τα τελευταία χρόνια. Αυτό αποτελεί έσοχατη παρηγοριά και ανακούφιση για τις οικογένειες και τους ανθρώπους των πεσόντων.

Με βαθιά συγκίνηση και συγκλονισμό, σύραμε σήμερα τα βήματά μας προς τον Ιερό Ναό Αγίου Χαραλάμπους Νέου Χωρίου Κυθρέας, μνημείο θύμησης και αγώνα για επιστροφή στην πατρώα γη, για να συμμετάσχουμε στην νεκρώσιμη ακολουθία ενός στρατιώτη-ήρωα του Πολέμου του '74, του Γιώργου Χατζηγιάννη, που μέχρι πρόσφατα δεν

Κηδεία

Το λαιρευτό μας ούζυγο, πατέρα, ποπού και αδελφό

ΓΕΩΡΓΙΟ ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΗ (ΠΗΝΙΑΗΣ)

(34 ετών, τέως από το Νέο Χωριο Κυθρέας)

που έπεσε ηρωικά μαχόμενος κατά των Τούρκων εισβολέων στη δεύτερη φάση της τουρκικής εισβολής και του οποίου τα οστά ταυτοποιήθηκαν με τη μέθοδο του DNA, κηδεύουμε την Τετάρτη, 18 Φεβρουαρίου 2009, στις 3.00 μ.μ., από τον ιερό ναό Αγίου Χαραλάμπους Νέου Χωρίου Κυθρέας, στην Αγλαντζιά, και καλούμε όσους τιμούν τη μνήμη του να παραστούν.

Οι τεθλιμμένοι:

Σύζυγος: Νίκη Γεωργίου

Παιδιά: Μαρία και Μάριος Μισοήλ

Εγγόνα, αδελφια και λοιποί συγγενείς

Σωματεία: ΑΠΟΛΛΩΝ και ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ

Όμιλος Πυλαικών και Εκκλησιαστική Επιτροπή

Αντί στεφάνων παρακαλούμε να γίνονται εισφορές για την ανέγερση μνημείου πεσόντων, εν ψυχρώ δολοφονηθέντων και αγνοουμένων κατοίκων Νέου Χωρίου Κυθρέας.

γνωρίζαμε ποιά ήταν η τύχη του. Ήταν μια άγνοια επώδυνη και οδυνηρή για τους δικούς του ανθρώπους. Δίπλη σε αυτούς στεκόμαστε σήμερα και εμείς για να εκφράσουμε την ευγνωμοσύνη μας στον ήρωα της Πατρίδας, που θυσιάστηκε για όλους μας και για το καλό του πολυπάθου νησιού μας.

Ο Γιώργος Χατζηγιάννης γεννήθηκε στο Νέο Χωριό Κυθρέας στις 20 Σεπτεμβρίου του 1940 και ήταν εργολάβος οικοδομών. Είχε παντρευτεί την Νίκη Γεωργίου. Υπήρξε πρότυπο ανθρωπιάς, καλοσύνης και φιλήσυχης ζωής, σωστός σύζυγος και οικογενειάρχης, δίκαιος εργοδότης και πολίτης. Ποτέ δεν έκανε διαχωρισμούς στους ανθρώπους με τους οποίους συναναστρεφόταν ή συνομιλούσε. Δεν λειτουργούσε ποτέ με παραταξιακά κριτήρια ή την ιδεολογία των συνανθρώπων του, των συγχωριανών του. Πάντα καλά λόγια είχαν να πουν γι' αυτόν όλοι οι Νιοχωρίτες και όχι μόνον.

Η μοίρα στάθηκε σκληρή και τραγική για τον Γιώργο και την οικογένειά του. Η δοκιμασία την οποία υπέστη με τη σύζυγό του, αφού για δεκατρία χρόνια δεν μπορούσαν να τεκνοποιήσουν, τερματίστηκε με τον ερχομό στον κόσμο του μοναδικού τους παιδιού, της Μαρίας, το 1973. Η χαρά του για τη γέννηση της Μαρίας ήταν απεριόριστη. Την κρατούσε στα χέρια και διεμύνηε στους συγχωριανούς, πως «θα την έχει σαν βασίλισσα...». Η μοίρα όμως χαμογέλασε ειρωνικά στο Γιώργο. Την επόμενη χρονιά θα κοβόταν ακαριαία το νήμα της ζωής του. Έτσι, δεν πρόλαβε ποτέ να καμαρώσει την μοναχοκόρη του, όπως είχε ονειρευτεί.

Όταν εκδηλώθηκε η πρώτη Τουρκική Εισβολή, ο Γιώργος Χατζηγιάννης, κλήθηκε ως Έφεδρος Εθνοφρουρός να υπερασπίσει την Πατρίδα. Ανήκε στο 398 Τάγμα Πεζικού που είχε ως έδρα την Κυθρέα. Το πρωί της 20ης Ιουλίου του 1974, αεροπλάνο των Τούρκων Εισβολέων περνάει πάνω από το σπίτι του Γιώργου. Αυτός και η σύζυγός του μόλις είχαν ξυπνήσει. Είχε κηρυχτεί επιστράτευση, για αντιμετώπιση του Τούρκου Εισβολέα. Ο Γιώργος δεν ήθελε να χάσει ούτε στιγμή. Ήθελε να φύγει αμέσως για την Κυθρέα, να βοηθήσει στην αντίσταση. Η σύζυγός του προσπάθησε να τον συγκρατήσει. Να τον πείσει να περιμένει λίγο, ωστόσο δει και την αντίδραση των υπολοίπων. Ο αγώνας ήταν προδομένος και το ήξεραν. Ο Γιώργος ήταν όμως αποφασισμένος. «Αν δεν πολεμήσουμε εμείς, θα μας πιάσουν όλους. Ποιος θα πολεμήσει για τους τόπους μας;». Μπήκε στο πλησιέστερο στρατιωτικό όχημα και κατευθύνθηκε προς την Κυθρέα.

Στο μεσοδιάστημα μεταξύ πρώτης και δεύτερης Εισβολής ο Γιώργος Χατζηγιάννης, μόλις που μπόρεσε να επισκεφθεί το σπίτι του δύο φορές και για όχι περισσότερο από δύο ώρες. Ίσα-ίσα που προλάβαινε να σφικταγκαλιώσει την «βασίλισσά του», την αγαπημένη του κορούλα. Η δεύτερη φορά ήταν και η τελευταία. Με την έναρξη της δεύτερης Εισβολής του Αττίλα, η σύζυγος του Νίκη, προσπάθησε ξανά να αποτρέψει τον κίνδυνο που διέτρεχε ο άνδρας της, αν ριχνόταν και πάλι κατευθείαν στην μάχη για την υπεράσπιση της πατρικής γης. Οι στιγμές του τελευταίου αποχωρισμού, όπως τις περιγράφει η σύζυγός του, άκρως συγκινητικές: «Να μην πάς, όλα είναι προδομένα. Άλλοι κάθονται σπίτι τους». Για τον ήρωα όμως δεν υπήρχε τέτοιο ζήτημα, δεν μπήκε ποτέ στη διαδικασία να σκεφτεί κάτι άλλο, εκτός από το ιερό καθήκον που του είχε εμπιστευτεί η Πατρίδα του: «Θα πάω. Αν δεν πολεμήσουμε εμείς, ποιός θα πολεμήσει; Θα μας τα πάρουν όλα...». Αυτή τη φορά όμως, έφυγε, μα δεν ξαναγύρισε και προτίμησε τον δρόμο της αθανασίας.

Το 398 Τάγμα Πεζικού, όπου ανήκε ο Χατζηγιάννης, μετά από διάφορες επιχειρήσεις εναντίον των Τούρκων μετακινήθηκε στην περιοχή του χωριού Τζιάος. Όταν άρχισε η δεύτερη φάση της Εισβολής, το Τάγμα εξακολουθούσε να βρίσκεται στην περιοχή Τζιάους και οι άνδρες του επάνδρωναν φυλάκια της Εθνικής Φρουράς. Στην περιοχή εκείνη δόθηκαν σκληρές και άνισες μάχες ενάντια στον Τούρκο Εισβολέα. Ανήμερα της έναρξης της δεύτερης Εισβολής, τον Αύγουστο του 1974, τα τούρκικα στρατεύματα, ενισχυμένα με βαρέα άρματα μάχης, εξαπέλυσαν σφοδρή επίθεση εναντίον των θέσεων της Ε.Φ. με σκοπό να καταλάβουν την περιοχή. Εξαιτίας της αριθμητικής υπεροχής των Εισβολέων, αλλιά και την υποστήριξή τους από το αρματικό δυναμικό, διατάχθηκε οπισθοχώρηση. Μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα, η περιοχή καταλήφθηκε από τα τούρκικα στρατεύματα και ο Χατζηγιάννης, όπως και αριθμός άλλων στρατιωτών, εγκλωβίστηκε στις περιοχές που περιήλασαν υπό τον έλεγχο του τουρκικού στρατού. Έκτοτε απωλέσθησαν τα ίχνη του και η τύχη του αγνοείτο μέχρι σήμερα. Όπως διαπιστώθηκε, ο Γιώργος Χατζηγιάννης πέθανε ακαριαία από έκρηξη δόμου κοντά στο φυλάκιο όπου φρουρούσε, ανυποχώρητος και απτόητος υπερασπιστής του τόπου του μέχρι τέλους...

Με τη θυσία του για την πατρίδα, για την οικογένεια, το χωριό και τους συνανθρώπους του, ο Γιώργος Χατζηγιάννης κατατάχθηκε μεταξύ των πρώων της Κύπρου και του Ελληνισμού. Γι' αυτό, μαζί με τον πόνο για την απώλεια του αγαπημένου συζύγου, πατέρα, πεθερού και παππού, η σύζυγος, η μοναδική του κόρη, ο γαμπρός αλλιά και τα εγγονάκια του, που βρίσκονται σήμερα εδώ, πρέπει να νοιώθουν τιμή και περηφάνεια. Περήφανοι για το γιό τους θα έπρεπε να νοιώθουν και οι γονείς του, Κυριάκος και Κυριακή, που έχουν φύγει από τη ζωή με τον πόνο για το χαμένο τους παλληκάρι. Ο δικός τους άνθρωπος, ο Γιώργος της ανθρωπιάς και της καθοσύνης, με τη θυσία του ανήκει σε όλους τους Κυπρίους και τους κάνει υπερήφανους, για τα παλληκάρια που αυτός ο τόπος γέννησε και ανέθρεψε. Διπλή υπερηφάνεια πρέπει όμως σήμερα να αισθάνονται και όλοι οι Νιοχωρίτες της περιοχής Κυθρέας. Γιατί, μαζί με τον Γιώργο Χατζηγιάννη, κηδεύθηκε σήμερα και ένα άλλο τέκνο τους, ένας άλλος δικός τους άνθρωπος, ο Κώστας Κωνσταντινίδης, που υπηρετούσε στην ίδια μονάδα με τον Γιώργο Χατζηγιάννη. Ο Κωνσταντινίδης εκείνες τις δραματικές μέρες, στο ίδιο ακριβώς μέρος και κάτω από τις ίδιες συνθήκες, άφησε και αυτός πολεμώντας την τελευταία του πνοή στην περιοχή Τζιάους. Τιμή στο Νιόχωριο και στην περιοχή μας γενικά που ανέδειξε τέτοιες ηρωικές μορφές, και είναι δυστυχώς πολλοί οι Πεσόντες και Αγνοούμενοι της περιοχής Κυθρέας! Περηφάνεια αισθάνομαι και εγώ ο ίδιος-γόνος αυτής της ηρωομάνας πατρώας γης.

Τα τελευταία χρόνια, με τη λειτουργία της Διερευνητικής Επιτροπής, είχαμε θετικές εξελίξεις στο θέμα των αγνοουμένων, μέσω της έναρξης των εκταφών και του προγράμματος ταυτοποίησης λειψάνων. Πρέπει όμως να τονισθεί, πως οι εκταφές και οι ταυτοποιήσεις δεν επιλύουν απόλυτα το πρόβλημα της εξακρίβωσης της τύχης όλων των Αγνοουμένων. Χρειάζεται να διευκρινιστούν και οι συνθήκες υπό τις οποίες χάθηκαν τα ίχνη τους. Η εξακρίβωση αυτών των στοιχείων αποτελεί χρέος απέναντι στις οικογένειες, που τόσα χρόνια θρηνούν το χαμό των ανθρώπων τους, αλλιά και χρέος της Τουρκίας, που οφείλει να βοηθήσει προς αυτή την κατεύθυνση, ανοίγοντας τα αρχεία του τούρκικου στρατού και άλλων υπηρεσιών της.